

AGENTKA FBI SE MUSÍ POSTAVIT TVÁŘÍ V TVÁŘ
SMRTÍCÍMU DÉJÀ VU

THRILLER

MARY BURTON
**POSLEDNÍ
TAH**

Poslední tah

Text copyright © 2017 by Mary Burton
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2021
Cover © Zhivko P. Petrov, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1581-7 (pdf)

MARY BURTON
Poslední tah

VENETA

PRVNÍ KAPITOLA

*Je-li zrazena láska,
není už čím zkrotit démony.*

San Antonio, Texas

Neděle, 26. listopadu, 00.35

Už týdný jí byl v patách. Sledoval ji. Pozoroval. Vyrazil na lov a vychutnával si ho. Přitom nebyl žádná zrůda a vlastně nebyl ani zlý. Jen muž s velmi konkrétním plánem, který dával jeho životu smysl a řád. Někteří lidé pochybovali, že bude mít na uskutečnění nového plánu dostatečnou výdrž. Jiní si mysleli, že nemá dost kuráže. Potřebné nasazení. Ale on měl. A to, kurva, víc než dost.

Čekal ve stínu s očima upřenýma na bílý čtyřdveřák, který vjel na parkoviště před prodejnou. Přes zavřené dveře se z rádia linuly hlasité tóny Amor prohibido, žena se na sedadle řidiče zavlnila a zabubnovala prsty o volant.

Písnička skončila, žena vystoupila, došla ke stojanu a zasunula hadici do nádrže. Dnes večer si oblékla černou kolovou sukni, bílou hedvábnou halenku a kozačky

na vysokých podpatcích. V uších jí visely zlaté kruhy, padesáticentimetrový perlový náhrdelník na krku se ztrácel ve výstřihu mezi plnými ňadry, na zápěstí měla náramky a na prsteníčku samozřejmě pětikarátový zásnubní prsten.

Rozhlédla se po ztemnělém parkovišti, jako kdyby na sobě cítila jeho pohled. Zimomřivě si promnula paže, vzala si kabelku a vykročila k obchodu.

Zamávala na prodavače u pokladny. Viděla ho tu už mockrát. Jmenoval se Tomas a tahle benzinka mu patřila. Snil o tom, že vybuduje velký podnik. Žena zmizela na dámské toaletě.

Muž sebral brašnu z předního sedadla ukradené dodávky a vzal za kliku. Interiérové světlo předtím vypnul, takže se nerozsvítilo a jeho halil bezpečný stín, i když nechal dveře otevřené dokořán. S nervy napjatými jako špagáty se rozběhl po parkovišti.

Klekl si u zadní pneumatiky jejího auta a z brašny vynadal špičatý sekáček na led. Sevřel v dlani dřevěnou rukojeť a zabodl hrot do pláště pneumatiky. Zakroutil rukou. Když sekáček vytáhl, zaslechl slabé syčení vzduchu. Po osmi, nejvýš patnácti kilometrech bude guma prázdná a ona bude muset zastavit. To už se dostane po dálnici I-35 víc na jih, kde takhle pozdě v noci skoro nikdo nejezdí. Dokonalá past.

Očekáváním se mu málem zatočila hlava, když se místo k dodávce rozběhl ke kontejneru, v jehož stínu ji bude moci pozorovat, jak vychází z toalety do osvětlené prodejny. S upraveným účesem a usměvavými ústy přetřenými rtěnkou se zastavila u vystavených čokolád. Nikdy si nekupovala sladkosti, jen černou kávu, ale dnes si přece jen vybrala malý sáček bonbonů a přitiskla si ho k hrudi, jako by porušovala odvěké pravidlo. Počkala, až jí do kelímku

nateče oblíbená černá káva, při placení zavtipkovala s Tomasem a do sklenice na spropitné vhodila pár bankovek.

Venku si dlouhými prsty pročísala tmavé vlasy. Zlaté náramky na zápěstí zazvonily a zatřpytily se ve světle lampy.

Vrátila hadici na stojan, zavřela víčko nádrže, vklouzla za volant, nastartovala motor a pustila rádio. Ale neodjela jako obvykle; roztrhla sáček s bonbony, zalovila v něm a vyndala velký kus čokolády. V doprovodu rytmické latinskoamerické hudby ještě několik minut seděla v autě a jedla. Konečně zařadila rychlost.

Na této ženě ho nepřitahovalo jemné vlnění v bocích ani lehce nakloněná hlava. Nevábila ho krásně tvarovaná prdelka v tmavé sukni, křivka prsou pod bílou hedvábnou blůzkou ani štíhlá lýtka.

Ano, všechno to bylo pěkné. Ale nejvíc ho vzrušovalo vědomí, že ji zabije.

Při představě, jak jí míří pistolí na srdce, ucítil tep ve ztopořeném penisu. Poslední minuty jejího života má ve své moci.

Bylo to opojné.

U vozu se rozsvítila zadní světla a žena zamířila k jižnímu nájezdu na I-35. Doběhl k dodávce a vyrazil za ní. Světla nechal zhasnutá a rozsvítil je teprve u dálnice. Pevně svíral volant a dával si pozor, aby se při sledování držel o několik aut pozadu.

Na tuhle roční dobu bylo nezvykle teplo, měsíc skoro nesvítil a hvězdy byly jasné a zářivé. Pustil si country písničku a stáhl okénko, aby si vychutnal vítr ve tváři.

Tři minuty jízdy. Provoz nebyl hustý. Pneumatika se ještě točila. Její auto ale brzy zpomalí. Oddělí se od malého stádečka vozů. A ocitnou se spolu o samotě.

Pět minut jízdy. Zadní reflektory několika dalších aut se vzdalovaly k temnému obzoru. Její vůz zpomaloval. Pravá zadní guma ucházela. Vteřiny ubíhaly. Zapnul rušičku mobilního signálu.

Sedm minut jízdy. Pneumatika už jela skoro po ráfku. Auto se nepříjemně naklánělo. Pak zablikal pravý blinkr a žena sjela ke krajnici. Od kol létal štěrka a do vzduchu se zvedal suchý texaský prach. Zastavil za ní, rychle zhasl a ve zpětném zrcátku pozoroval ostatní světlometry. Čekal. Vzduchová vlna od projíždějícího kamionu mu lehce rozkývala dodávku. Na I-35 auta zastavovala u krajnice dost často, takže si jich nikdo nevšímal.

Přesto už nemohl otálet. Nedalo se odhadnout, jak dlouho budou sami a zda přece jen někdo nezastaví. Musel jednat rychle. Nebylo tu bezpečno. Ale riziko, že ho chytí, ještě zvýšilo hladinu adrenalinu, který mu koloval v těle.

S bušícím srdcem se podíval do zpětného zrcátka a spatřil tam jen ztemnělou dálnici. Čistý vzduch. Zapnul maličkou kameru, kterou měl zašitou v bundě, a za opasek si zastrčil dobře promazanou berettu. Vystoupil z dodávky a cestou k jejímu autu cítil pod nohama křupající kamínky. Srdce mu bilo jako o závod. V ústech mu vyschlo. Prsty ho brněly a žaludek měl sevřený nedočkavostí, kterou už dávno necítil.

Pomalou došel k okénku u volantu, a když zaklepal na sklo, žena sebou cukla.

Usmál se. V jeho tváři nebyla po napětí ani stopa.

Pohlédla na něj a také se usmála.

Tak tohle bude ještě větší zábava, než si představoval.

Hra právě začala.

DRUHÁ KAPITOLA

*Díky práškům je každodenní
deprimující rutina snesitelná.*

San Antonio, Texas

Neděle, 26. listopadu, 8.00

Theo Mazur, detektiv z oddělení vražd, zaparkoval u krajnice I-35, asi třicet kilometrů od San Antonia, za dodávkou forenzního týmu a skupinkou policejních a záchranářských vozů bexarského okresu. Majáčky zablokovaly dva pruhy vedoucí na jih a strážník naváděl kolonu aut na silnici vedoucí souběžně s dálnicí. Ranní slunce zalévalo teplým světlem nekonečné kilometry křoví, opuncí a červené hlíny.

Mazur vystoupil z SUV a teplota kolem pětadvaceti stupňů mu okamžitě připomněla, že je daleko od domova. Žádný mrazivý vzduch ani vůně sněhu. Žádné rachocení nadzemky a houkání klaksonů aut uvízlých v městské zácpě. Chicagské policejní oddělení vyměnil za policejní sbor v San Antoniu teprve před šesti měsíci.

Kulturní šok se mu připomínal každý den a dnešní počasí bylo pouze jednou jeho stránkou. Všechno, co pro něj bylo v Chicagu automatické – jízda po městě, jídlo v oblíbeném baru nebo restauraci, povyražení s přáteli a dokonce i ten prostý fakt, že zná jména pochůzkářů –, tady přestalo být samozřejmostí. Pro cestu na místo činu pořád potřeboval navigaci. Každý nový policista v uniformě testoval jeho paměť na jména. To, co v Chicagu plynulo zcela přirozeně, mu tady trvalo podstatně déle.

Přesun na jih způsobila bývalá manželka Sherry, když mu před sedmi měsíci oznámila, že se s jejich dcerou Alyssou stěhuje do San Antonia. Před dvěma lety přišli o Caleba. Syndrom náhlého úmrtí kojence. Miminko bylo dar, odměna po dlouhých letech neplodnosti. Jeho smrt je zničila a otrásla již tak vratkým manželstvím. Po ztrátě syna se věnovali buď Alysse, anebo každý své práci. On to dotáhl na kapitána. Sherry odešla z městské samosprávy do právnické firmy, která platila půl milionu ročně, což Alysse zajistí soukromou školu a později i jakoukoli univerzitu, kterou si vybere.

Když se Sherry několik dní po podpisu rozvodových papírů zmínila o stěhování, rodina, přátelé a kolegové předpokládali, že Theo zůstane v Chicagu a za dcerou bude jezdit. Nikdo nečekal, že opustí práci, rodinu a zřekne se penze. Jenomže on se nehodlal smířit s představou, že ho někdo odloučí od jediného dítěte, které mu zbylo.

Pod podrážkami mokasínů mu křupaly kamínky, když se blížil ke žluté pásce natažené kolem místa činu a uniformovanému policistovi, který tu držel stráž. Na druhé straně dálnice mířící na sever stálo několik dalších dodávek a novináři s kamerami.

Mazur po krajnici došel ke strážníkovi se jmenovkou *Jericho* a kývl a něj.

„Díkůvzdání v práci, to je lahůdka,“ ucedil Mazur. Každý policajt občas slouží o svátcích, jenomže on byl teď hodně malý pán a pracoval každou sobotu i neděli. Což znamenalo, že si během víkendu stihl jen na chvilku odskočit za dcerou.

Strážník si ho změřil pohledem a pokrčil rameny, protože zřejmě neměl nejmenší chuť pouštět se do řeči s chlapíkem, který na kriminálce zabral místo někomu z místních. „Co se dá dělat.“

Mazur zareagoval tím, co mu šlo nejlíp, když byl našťavný. Usmál se. „Možná máme naději o Vánocích. Já osobně bych uvítal volno na Nový rok.“

„Jasně.“

Mazur se přestal usmívat, sáhl do kapsy pro latexové rukavice a navlékl si je. „Kdo tu byl první?“

„Já. Jsem tady už od tří od rána. Přijímal jsem telefonát od manžela oběti.“

„Jak manžel věděl, že ji najdete právě tady?“ divil se Mazur.

„Volala mu. Prý se jí porouchalo auto. Ještě mu stihla říct číslo posledního exitu, který minula, než se jí vypnul telefon.“ Strážník se podíval do malého zápisníku. „Manžel se jmenuje Martin Sanchez. Oběť je údajně jeho manželka Gloria Sanchezová.“

„To jméno jsem už někde slyšel.“

„Patří jim čtyři autosalony. Ona účinkuje ve spoustě reklam. Je to Královna aut. Mívá dobrý hlášky.“

Theovi se vybavila smyslná bruneta v červených šatech s flitry, která drží v ruce žezlo a trochu falešně zpívá v červenci písničku o Vánocích. „Kde je manžel?“

„V hlídkovém voze.“

Mazur pohlédl k černobílému autu a na zadním sedadle si všiml siluety muže. Hlavu měl schovanou v dlaních.

„Fajn. Za chvílička za ním zajdu. Někjaké problémy se zajištěním místa činu?“

Jericho pohlédl k nájezdu na druhé straně dálnice. „Pár reportérů se pokoušelo podlézt pod páskou, ale zahnali jsme je.“

Dálnice I-35, které Texasani říkají prostě „mezistátní“, se táhne z jihu na sever, z Lareda v Texasu až do Minnesoty vzdálené dva a půl tisíce kilometrů. Jezdí po ní hodně kamionů a je vyhlášená rychlým provozem a bouračkami. V uplynulých měsících tu vyšetřoval pár úmrtí, ale všechno to byly autonehody.

„Jak zemřela?“ zeptal se Mazur.

„Střela přímo do hrudníku.“

Theo se zahleděl k nekonečnému obzoru oranžovohnědé hlíny a kaktusů. Několik kilometrů zpátky byl exit s prodejnou smíšeného zboží a rychlým občerstvením, ale tady se žena ocitla úplně sama.

„Horší místo pro poruchu si vybrat nemohla,“ podotkl Mazur, spíš sám pro sebe. Otočil se k Jerichovi. „Kdo vede forenzní tým?“

„Jenny Calhounová. Už je tady pár hodin.“

Povědomé jméno. Pokud si Theo dobře vzpomínal, je to příjemná ženská. Tím líp. Pasivně agresivních her měl už pro dnešek plné zuby. „Viděl jste tu někoho, když jste přijel?“

„Jen manželovo auto.“

„Glorii Sanchezové patří ten bílý čtyřdveřák?“ Připadalo mu, že majitelka autosalonu by měla jezdit v úplně jiném voze.

„Ano.“

„Díky, Jericho. A příště nebuďte tak ukecanej.“

Dlouhými kroky se vydal ke Calhounové a přitom si všiml, že pravá zadní pneumatika bílého vozu je úplně prázdná. Jiné poškození neviděl.

Forenzní technička byla vysoká, štíhlá žena s blond vlasy, které měla stažené do pevného drdolu. S Calhounovou během uplynulých několika měsíců už párkrát pracoval a získal dojem, že je to žena na svém místě.

Právě fotila, takže ani nezvedla oči od hledáčku. Mohl si tak prohlédnout vše, co zbylo z Glorie Sanchezové.

Bílá hedvábná halenka byla potřísněná šarlatovou krví. Na pravé ruce, která spadla na levé stehno, se v ranním slunci třpytilo několik tenkých zlatých náramků. Na prsteníčku s dokonale upraveným nehtem se vyjímal prsten s čtyř- nebo pětikarátovým diamantem. Na štíhlém krku visely perly a u sedadla spolujezdce ležela na podlaze černá kabelka z dílny návrháře. Vykukovala z ní peněženka i šeková knížka. Ať už bylo motivem vraždy cokoli, loupež to nebyla.

Zásah do hrudníku musel být smrtelný. Na dveřích i na levé straně ženina krku si Mazur všiml krvavých šmouh. Představil si, jak manžel vyděšeně otevírá dveře a hledá pulz. Okno u řidiče bylo stažené, ale na tlačítku krev neviděl. Otevřela okno, když vrah došel k autu?

Calhounová zvedla hlavu a usmála se. „Detektive.“

Theo si stále natahoval rukavice, latex přitom vrzal a praskal. „To jste měla kliku, že jste dneska vyfasovala službu.“

„Přihlásila jsem se dobrovolně. Rodinu nemám. Takže můžu být klidně v práci.“

„Jste dobrá duše. Povězte mi, co jste zjistila.“

„Jak vidíte, střelili ji do hrudníku.“

„Vidím tu krvavé otisky.“

„Manžel zpanikařil a dotkl se oběti.“

„Je stažené okénko.“

„Ano.“ Nakrčila nos, jako kdyby ji svědčil, a otřela si ho o rameno. „Manžel tvrdí, že bylo otevřené, když přijel.“

„Takže vrahovi důvěřovala,“ podotkl Mazur.

„Byla tu sama, rozbilo se jí auto, co mohla dělat?“ Calhounová zvedla plastový sáček s mobilním telefonem. „Tohle měla na klíně. Sejmula jsem otisky prstů. Manžel mi prozradil heslo.“

Na displeji se ukázala fotka rozesmáté Glorie Sanchezové stojící vedle texaského guvernéra. Husté vlasy jí padaly na ramena a modré šaty zvýrazňovaly její křivky. „Jericho říkal, že manželovi volala, ale telefon se vypnul. Je vybitý?“

Calhounová to zkontrolovala. „Plně nabitý. Ale tady není nic neobvyklého, že hovor najednou vypadne.“

Ukázala na sedadlo spolujezdce. „Na zemi ležel ještě jeden telefon. Levnější. Žádné fotky, žádný spořič obrazovky. Taký plně nabitý.“

„Předplacená karta?“ Tyhle telefony se daly koupit v kterémkoli obchoďáku. Po použití je člověk mohl vyhodit, takže po sobě nezanechal žádnou stopu.

Pokrčila rameny. „Podle mě ano.“

Theo si mobil prohlédl. „Co by paní Sanchezová dělala s druhým telefonem?“

„Třeba nebyl její. Tohle auto půjčují zákazníkům. Mohl ho tam zapomenout člověk, který v něm jel před Sanchezovou.“

Mazur přikývl a zaculil se. „Mluvíte jako detektiv.“

„Jednou se propracuju až na náčelníka.“

Mazur se usmál. „Nezapomeňte potom na nás, obyčejné lidi.“

Zaculila se. „Na vás nezapomenu.“

„Díky, náčelníku.“ Prohlížel si telefon. „Kontrolovala jste příchozí hovory?“

„Osm hovorů z jednoho čísla.“

Jedno číslo.

„Co když měla poměr?“ napadlo ho.

„Podle mě něco určitě tajila.“

Theo se znovu zamyslel nad volbou auta. Bylo pět nebo šest let staré. Žádné škrábance ani rýhy, žádné stopy po nehodě, ale k luxusním kouskům, co prodávala Gloria Sanchezová, rozhodně nepatřilo. Mohla si vybrat jakýkoli vůz na parkovišti, a zvolila si tenhle.

Palcem a ukazováčkem napodobil pistoli. „Pachatel nebyl dál než půl metru, když vystřelil. Podle toho, jak vytryskla krev, stál přímo tady.“

„Jeden výstřel. Soudní lékař to ještě potvrdí, ale podle mě jí kulka roztrhla srdce.“

„Nepokusil se jí sebrat šperky ani peníze.“

„Možná něco chybí. To by nám mohl říct manžel.“

Na sedačce se válel otevřený sáček buráků v čokoládě a vedle něj zmuchlaná účtenka potřísněná krví. V držáku na kelímky stál cestovní hrnek. „Ta účtenka je z obchodu u dálnice?“

„Chvilí mi potrvá, než to zjistím. Je celá od krve.“

Mazur se naklonil dovnitř a potěžkal hrnek. Byl plný, červená rtěnka oběti se na víčko neotiskla.

„Známky sexuálního napadení?“ zeptal se.

„Žádné nevidím, ale... pitva nám prozradí víc.“

Mazur otevřel kufr, přesunul se dozadu a zjistil, že rezervní kolo i hever jsou na svém místě. Nic jiného tam nebylo.

Klekl si u pravé zadní pneumatiky, která seděla na ráfku, a přejel po ní prstem. Nikde žádný hřebík ani šroub. Dírka bude patrně maličká, takže guma splaskla teprve na dálnici. „Propíchnuté tak akorát, aby kolo ještě chvíli vydrželo?“
„Vidím to stejně.“

„Až tu skončíte, tak si promluvíme.“

„Víte, kde mě hledat.“

Mazur došel k hlídkovému vozu, ve kterém seděl statný muž s hustým knírkem a rozčuchanými šedými vlasy. Měl na sobě šedé tričko se skvrnami od krve, tepláky a drahé mokasíny bez ponožek. Zakloněnou hlavu si opíral o sedačku, oči měl zavřené, ruce zaťaté v pěst.

Mazur zaklepal na okno. Muž otevřel oči a narovnal se. Tvářil se zmateně, jako by nevěděl, kde je, a jakmile mu to došlo, popletený pohled vystřídal zamračený výraz. Mazur otevřel dveře a gestem muže vyzval, aby vystoupil.

„Jsem detektiv Theo Mazur,“ představil se.

Muž se postavil. Byl skoro stejně velký jako Theo; metr devadesát čtyři. „Já jsem Martin Sanchez.“

„Gloria Sanchezová byla vaše manželka?“

„Ano.“

„Upřímnou soustrast.“ Theo vždycky začínal zdvořile. Chtěl se svědkům i podezřelým zalíbit, protože lidé – dokonce i vrazi – se víc otevřou tomu, koho pokládají za přítele.

„Je to zlý sen,“ prohlásil Sanchez s výrazným texaským přízvukem.

Mazur sklonil hlavu a ztišil hlas. „Mohl byste mi říct, co se stalo?“

Martin se dotkl velkého křížku, který mu visel na krku. „Volala mi v jednu v noci. Vzbudila mě. Spal jsem dost tvrdě. Říkala, že má problémy s autem, a prosila mě, abych přijel. Ještě mi stihla říct číslo exitu a pak bylo ticho.“

„Co tady vaše manželka po půlnoci dělala?“

„Jela za matkou do pečovatelského domu. Do Lareda jezdí minimálně třikrát za měsíc. Včera bylo v salonu hodně rušno, takže se odtamtud dostala teprve v jedenáct.“

„Tohle je její auto?“

„Ne, má stříbrný mercedes. Včera mi psala esemesku, že dala mercedes do servisu a pojede tímhle. Půjčujeme ho zákazníkům jako náhradní vůz.“

„Bez urážky, je to dost obyčejné auto.“ Theo se smutně usmál a naklonil se maličko blíž, jako by byli přátelé. „Takovým bych mohl jezdit já, ale ne Královna aut.“

Martin se ohlédl k vozu, ale rychle odvrátil zrak a pokrčil rameny. „Nevím, proč si ho brala. Obvykle jezdí v luxusních modelech. Myslím, že pospíchala a tohle bylo volné. Ona pořád pospíchá. Pořád nestíhá.“ Podrbal se vzadu na krku.

„Jak je to sem z autosalonu daleko?“

„Padesát kilometrů.“

Mazur se zadíval k obzoru a teprve potom pohlédl na Sancheze. „Takže si vezme náhradní vůz, zastaví se pro kávu a čokoládu a pak tu skončí s propíchnutou pneumatikou.“

Sanchez vypadal jako truchlící manžel, jenomže vrazi často bývají i velmi dobří herci.

„Já nemůžu... nemůžu na to myslet.“ Pronesl ta slova zničeně, nevěřicně a znělo to upřímně.

„Potom ji někdo střelí rovnou do hrudníku. Má tam pořádnou díru.“ Připomínka byla záměrně necitlivá. Mazur

chtěl Sancheze šokovat, protože manžel oběti byl momentálně hlavním podezřelým.

Sanchezovi se v očích zaleskly slzy. „Nikdy nezapomenu, jak vypadala, když jsem došel k autu. Tolik krve. Vůbec to nedává smysl.“

„Měl s vaší manželkou někdo nevyřízené účty?“

„Byla tvrdá obchodnice. Našlo by se dost lidí, co ji nemají rádi, ale neumím si představit, že by ji chtěl někdo zastřelit. Musela to být náhoda. Někdo jel kolem a...“

„Stáhla okénko. Útočník si získal její důvěru.“ Manželovi by ho určitě otevřela.

„To se jí vůbec nepodobá. Lidem moc nevěří.“

„Ta píchla pneumatika nebyla nehoda, ale záměr. Čím déle jsem u policie, tím méně věřím na náhody. Většina lidí svého vraha zná. Málodky to bývá cizí člověk.“

Sanchez přivřel tmavé oči a dlaní si přejel po šedém strništi na bradě. Snubní prsten na ruce neměl. „Co tím myslíte?“

„Měli jste s vaší paní v manželství nějaké problémy?“

„Ne.“

Theo ukázal bradou na Sanchezovy ruce plné mozolů. „Nenosíte snubák?“

Muž se dolů nepodíval. „Jsem mechanik. Často ho sundávám. Je to nebezpečné. Prostě jsem si ho zapomněl vzít.“

„O kolik jste starší než vaše žena?“

„O patnáct let.“

„To je dost velký rozdíl.“

Sanchez zvedl bradu. „Nám na věku nezáleží.“

„Máte finanční problémy? Chci říct... vaše paní se moc pěkně oblékala, ale není všechno zlato, co se třpytí.“

„Já vedu servis. Ona prodej a účetnictví. Občas jsme dole, občas nahoře. Takový už je obchod. Ale poslední rok tvrdila, že se nám daří dobře, a já se na víc neptal.“

„Kolik u sebe nosí telefonů?“

Muž nakrčil čelo. „Jeden.“

„V autě byly dva. Víte o tom?“ Mazur si o manželkách nedělal iluze; občas si prostě odskočí jinam. A nebohý manžel se to obvykle dozví jako poslední.

„Nikdy jsem u ní druhý telefon neviděl.“

„Možná patřil někomu jinému.“

Husté obočí se téměř spojilo nad kořenem nosu. „Moje žena mě milovala. A já miloval ji.“

„Mohl byste kolegyni Calhounové poskytnout vzorek DNA?“ Theův tón býval vždy nenucený a přátelský až do chvíle, kdy si situace vyžádala jiný postoj.

„Už mi brala otisky prstů.“

„To je dobře. Na autě bude hodně forenzních stop a bylo by fajn mít vaši DNA, abychom vás z té sbírky mohli rychle vyřadit.“

„Jakou DNA?“

„Stačí stěr z úst. Trvá to vteřinku a je hotovo. Ušetříte čas. Nebudete pak muset jezdit na stanici.“ Opět ten tón, který říkal: „O nic nejde, jsem tvůj kámoš.“

Sanchez vystrčil bradu a pohlédl na Mazura. „Já jsem svojí ženě neublížil. Přijel jsem jí *pomocť*.“

Ta slova zněla neústupně, ale Mazur neměl dost času, aby dokázal posoudit, zda Sanchez mluví pravdu, anebo je sakra dobrý lhář. „Jakmile vás vyloučíme z okruhu podezřelých, budeme se moci věnovat řešení případu.“

„Měl bych zavolat právníkovi.“

„To jistě můžete. Ale vrah bude mít o to víc času uniknout.“ Když Sanchez stále váhal, Mazur dodal: „Je to běžný postup v každém případě vraždy.“

Muž kývl hlavou. „Jistě. Vezměte si DNA. Dělejte, co potřebujete.“

Mazur mávl na Calhounovou, která odložila fotoaparát na improvizovaný stolek. Když jí vysvětlil, co potřebuje, vyndala z dodávky sadu pro odběr vzorku DNA a opatrně provedla Sanchezovi výtěr úst.

„Já ji nezabil,“ prohlásil muž. „Přijel jsem jí pomoci.“

Minimálně třetina zavražděných žen umírá rukou manžela, přítele nebo milence. „Udělám všechno, co můžu, abych dopadl vraha,“ ujistil ho Mazur.

Sanchez si povzdechl. „Co s ní bude? Kdo si přijede pro mou ženu? Kam ji odvezou?“

„Odvezeme ji na soudní,“ odpověděla Calhounová. „Až lékař ohledá tělo, zavolají vám a vy se budete moci domluvit s pohřebním ústavem.“ Technička zastrčila vatovou tyčinku do skleněné lahvičky, označila ji a uložila do dodávky.

„Pohřební ústav. Ježíšikriste. Před pár hodinami jsem s ní mluvil.“

Mazur bedlivě sledoval Sanchezovu řeč těla. Muž lomil rukama a díval se mu do očí, což napovídalo, že je skutečně zlomený žalem a mluví pravdu. „Když vám volala, dala nějak najevo, že má problémy nebo že ji někdo sleduje?“

„Ne. Zněla podrážděně. Naštvaně. Gloria poslední dobou snadno vybuchla, kvůli té píchlé pneumatice byla pořádně vzteklá.“

„Proč vybuchovala?“

„Několikrát jsem se jí ptal, ale vždycky tvrdila, že to nic není. Trochu zhubla, tak jsem si myslel, že to je zas nějaká další šílená dieta.“ Zajel si rukou do vlasů. „Tohle je zlý sen.“

Při cinknutí mobilního telefonu se Mazur podíval, kdo mu volá, ale rychle mu došlo, že nezvoní ten jeho, ale telefon s předplacenou kartou, který Calhounová uložila do plastového sáčku. Zvedla ruku, v níž sáček držela. Na displeji se objevil nápis *Skryté číslo*.

Calhounová opatrně otevřela sáček. „Je to esemeska s videopřílohou.“

Mazur se obrátil k Sanchezovi. „Někdo z našich lidí vás doprovodí domů. Budeme potřebovat ještě vaše tričko.“

„Moje tričko?“ Sanchez sklopil oči a uviděl krev. Do očí se mu nahrnul slzy. „Ano, jistě.“ Ramena mu poklesla, smrt manželky na něj doléhala čím dál tím víc. „Postaráte se o mou ženu?“

„Ano, pane Sanchezi.“

Muž byl bledý, zničený a rozrušený. Zcela odpovídající emoce. Jenomže existuje řada vrahů, kteří cítí lítost. Po vraždě, zejména pokud jim byla oběť blízká, upřímně truchlí nad ztrátou člověka, jehož právě připravili o život.

Když strážník odvedl Sancheze k dalšímu hlídkovému vozu, detektiv se otočil ke Calhounové a přečetl si textovou zprávu. Dr. Kate Haydenová, nechytila jste mě.

„Kate Haydenová,“ zopakoval Mazur a pokoušel se vzpomenout si, o koho se jedná.

Když se mu to nedařilo, ťukl na ikonku videopřílohy. Signál byl na tomto odlehlém místě špatný, takže trvalo skoro třicet vteřin, než se příloha načetla. Na prvním

stopnutém záběru se objevilo auto Glorie Sanchezové. Mazur spustil přehrávání.

Od kufru stojícího auta Glorie Sanchezové kdosi kráčel k okénku u řidiče. Gloria překvapeně zvedla hlavu od telefonu a pohlédla do kamery.

„Jste v pořádku?“ zeptal se mužský hlas. *„Asi jste píchla.“*

Napětí povolilo, žena se usmála. *„Tady v autě jsem v bezpečí, počkám tu, než dorazí pomoc.“* Slova tlumilo zavřené okno. Telefon svírala v ruce.

„Chcete to kolo vyměnit?“

„Cože? Ne.“ Zvedla oči a zamrkala. *„To nebude potřeba.“* Mračila se na telefon a tūkala do tlačítek. *„Tady v tomhle úseku vždycky mizí signál.“*

„Podívám se, jestli nemám lepší. Mohl bych zavolat policii nebo odtahovku.“

Vděčně se usmála. *„To by bylo skvělé.“*

Prsty v rukavici se otřely o okraj kamery, když muž zvedal svůj telefon. Uběhlo pár vteřin. *„Taky jsem bez signálu.“*

„Nemusíte tu se mnou čekat,“ řekla. *„Vážně. Jsem v pohodě.“*

„Není tu signál a máte píchlou gumu. Nemůžu vás tady jen tak nechat. Mohl bych dojet k benzince a požádat je, aby sem poslali nákladák.“

„Vážně?“ O kousek stáhla okénko.

„Jistě. Asi půl hodiny mi potrvá, než se tam dostanu a někoho sem pošlou. Máte nějakou svítilnu? Tady na krajnici by vás mohli snadno minout.“

Zadívala se do tmy. *„Tenhle úsek dálnice nesnáším.“*

„Ani já z něj nejsem nadšený,“ přitakal.

„Už jsem měla být v Laredu. Zdržela jsem se v práci.“

„To jsme na tom stejně. Mimořádná směna v nemocnici. Jedu na extra velký kafe a sušenky z automatu.“

„Bože, tak tohle mi ještě scházelo.“ Sáhla po telefonu, natukala pár čísel a zaklela.

„Otevřete kufr, podívám se na rezervu.“

„Vy se vyznáte v autech?“

„Docela jo.“

Napětí výrazně polevilo. „Kdyby se vám to kolo povedlo opravit, nezůstanu vám nic dlužná.“

„To není nutné. Tak ukažte.“

Cestou ke kufru kamera zachytila modrou dodávku. Poznávací značku nebylo ve tmě vidět.

Kufr se otevřel a muž přejel rukou v rukavici po rezervním kole. Dýchal normálně a pomalu se vrátil k oknu u řidiče. „Rezerva je taky píchlá.“

„Cože? To není možné.“

„Tak se pojdte podívat.“

Tentokrát stočila okénko až dolů. „Nechci být nezdrořilá. Jsem prostě vystresovaná.“

„Jen jsem se snažil být dobrý samaritán.“

„To taky jste.“

Vzápětí se objevila hlaveň.

„Co to sakra...“ vyjekla.

Zablesklo se, vyšel výstřel a zasáhl ji přímo do hrudníku. Skácela se naznak, šarlatové kapičky potřísnily obličej, volant i palubní desku. Krev se vpíjela do halenky, sukně i sedadla.

„Nejste sama. Jsem tady pro vás.“

„Do hajzlu,“ ulevila si Calhounová. „On si tu vraždu natočil.“

„Ale proč ksakru chce, abychom to viděli?“ ucedil Mazur, spíš sám pro sebe.

„Možná se vytahuje. Je na sebe pyšný.“

Mazur si znovu pustil video a pozorně je sledoval. Vrah jemně odsunul vlasy z tváře Glorie Sanchezové.

„To mi připadá hodně osobní,“ podotkla Calhounová.

„Anebo to patří k jeho rituálu.“

„Vrah tam nechal telefon, aby s námi mohl komunikovat.“

„Ano,“ souhlasil Mazur.

„Můžu se pokusit vystopovat příchozí hovor.“

„Pusťte se do toho. Jestli má ten chlap v hlavě mozek, tak použil předplacenou kartu a mobil hned deaktivoval. Ale třeba budeme mít štěstí.“

„Jdu na to.“ Sáhla po svém mobilu. „Doufejme, že to je blbec.“

Koutky úst mu zacukaly v úsměvu. „Určitě jste jich viděla víc než dost.“

„Vý v Chicagu bezpochyby taky.“ Přiložila si telefon k uchu.

„Něco mi říká, že tenhle bude chytrý.“ Mazur zvedl hlavu a zadíval se na dálnici. Najednou se mu vybavila vzpomínka. „Na I-35 se už vraždilo. Žena jede sama autem, má poruchu a pak dostane přímý zásah. Sériový vrah? Anebo ho někdo napodobuje?“

„Naposledy udeřil před půl rokem. Střílelo se víc na sever. FBI tenkrát někoho zatkla.“

„Ty vraždy se postupně posouvaly po I-35 směrem na jih.“

Hovor se nespojil. Calhounová zaklela a znovu vytočila číslo. Napodruhé se dovolala, otočila se k němu zády a řešila vysledování telefonu. Provoz v opačném pruhu byl silný a hlasitý, takže si musela zacpat druhé ucho, aby slyšela.

Mazur si na mobilu zapnul internetové vyhledávání. Články se načítaly pomalu, ale nakonec objevil, co hledal. Vrah z I-35 známý jako Samaritán. Takže ho paměť

nezradila. Pět obětí. Náhodně vybrané. Ve všech případech jediný zásah do hrudníku a předtím porouchané auto. Jedné došel benzin. Druhá píchla kolo. Třetí měla ve výfuku nacpaný hadr. Za FBI vedli vyšetřování agent Mike Nevada a doktorka Kate Haydenová, takzvaní „profiléři“ z Quantica.

Vrah svůj vzkaz adresoval agentce Kate Haydenové.

Calhounová zastrčila telefon do pouzdra. „Už ten mobil hledají.“ Podívala se na Theův displej. „FBI? Vy do tohoto případu vážně chcete tahat FBI?“

„Jestli chci? Ne. Ale cožpak v životě máme vždycky to, co chceme?“

TŘETÍ KAPITOLA

*Past musí být tak lákavá,
aby se jí nedalo odolat.
Na med se chytí víc much než na ocet.*

Salt Lake City, Utah

Neděle, 26. listopadu, 12.10

Agentka Kate Haydenová, Ph.D., si vyhrnula rukávy bílého laboratorního pláště a přes nablýskanou lobby zamířila ke křídlu pro návštěvy. Porušila tím nemocniční předpisy o návštěvních hodinách i přímý rozkaz nadřízeného. Zářivky na stropě vrčely, v dálce se otevřely dveře výtahu a vyjel vozík.

V kapse jí zabzučel mobil. Na displeji se ukázalo: agent Jerrod Ramsey. Její šéf. Ten chlap má snad radar. Ztišila zvonění a strčila si telefon do kapsy.

Starší žena v modrém plášti dobrovolnice se usmála a vzápětí smutně našpulila rty, když na klopě u Kate nezaregistrovala nemocniční identifikační kartičku. „Vy jste z personálu?“

Kate namísto odpovědi řekla: „Zapomněla jsem telefon i průkaz v dárkovém obchodě. Mají tam nádherné svetrčky, jeden jsem si zkoušela a ty věci jsem tam nechala. Moc byste mi pomohla, kdybyste mě tam na chvíli pustila zpátky.“ Její natrénovaný úsměv obvykle fungoval. „Vím přesně, kde to tam leží.“

„Potřebuju vidět doklad.“

Kate se podívala na jmenovku. „Delore, no tak. Šéf mě sežere zaživa, jestli zjistí, že jsem to tam zapomněla.“ Obchod byl hned nad eskalátorem, na dohled od přepážky informací.

„Já si na vás nepamatuju.“

„Rychle tam doběhnu, hned jsem zpátky.“ Kate se zatvářila zkroušeně. „Fakt pospíchám.“

K přepážce přistoupil vysoký muž s širokými rameny, aby se na něco zeptal, a Kate krátkého rozptýlení využila. Vyjela nahoru po eskalátoru, proběhla kolem obchodu a pokračovala k výtahům. Když se otevřely dveře, vklouzla dovnitř a schovala se za dvě sestřičky ve stejnokrojích a muže a ženu v bílých pláštích. Dveře se otevíraly v každém poschodí, spolucestující postupně vystupovali, takže nakonec zůstala v kabině sama.

V sedmém patře vystoupila, došla k uzavřenému oddělení a zazvonila. „Jsem doktorka Kate Haydenová,“ představila se do interkomu. „Chci mluvit se sestrou.“

„Ustupte od dveří,“ ozval se z reproduktoru skřípavý hlas.

Dveře se otevřely a objevila se mladá zdravotnice ve stejnokroji. „Co si přejete?“

„Přišla jsem za Sárou Fletcherovou.“

Sestra si ji prohlížela. „Vy jste z lékařského personálu?“

„Jsem doktorka.“ Doktorát z lingvistiky. A co?

Sestra zavrtěla hlavou. „Už je po dopoledních návštěvách.“

Kate ukázala placku FBI. „Dlouho se nezdržím. Je to důležité.“

Sestra stále blokovala dveře. „Policie tu byla celé dopoledne. Chudák holka. Je na tom špatně, úplně vyčerpaná a stejně nemluví. Podle rozkazu místní policie k ní nesmíme nikoho pouštět.“

Z případu se pomalu stávala jurisdikční tahanice. Detektiv z místního oddělení se ke Kate choval jako k malému děcku. Řekla mu, že je blbec, a jejich vztahy se okamžitě ocitly na bodu mrazu. Teď se ji snaží od případu úplně odříznout. „Vy máte na starost její tělo. Mým úkolem je chytit zmetka, co ji držel čtyřiatřicet dní zavřenou v bedně.“

Sestra přimhouřila oči. „Musí si odpočinout.“

„A já musím dostat toho hajzla, co ji unesl.“

Sestra si přitiskla k hrudi psací podložku a naklonila se ke Kate. „Viděla jsem vás v televizi, že jo? Vy jste ta agentka, co ji našla?“

„Ano.“

Ostražitost na okamžik polevila. Sestra si patrně v duchu představovala, jaké to asi bylo.

Kate toho využila a prošla dveřmi. Byla sice drobná, ale když měla motivaci, dokázala se pohybovat velice rychle. Zamířila rovnou k dívčině pokoji.

Sestra se vzpamatovala a vyběhla za ní. Automatické dveře zaklaply. „Hele, fakt za ní teď nemůžete. Jestli neodejdete, zavolám ochranku. Je mi fuk, že jste z FBI. Já za tu holku zodpovídám.“

Kate se nezastavila. „Byla jste někdy v dřevěné bedně, co vypadá jako rakev? Minutu? Hodinu? Třicet čtyři dni jako Sára?“

Sestra se zachmuřila. „Vím, že to pro ni muselo být strašný.“

„Vážně to víte? Já si to představit nedokážu.“

„Všechny nás to rozhodilo.“

„Od hrubého dřeva má rozedřené celé tělo. Celou tu dobu byla v naprosté tmě, takže teď nesnese světlo. Nemůže chodit, protože jí atrofovaly svaly. Bude potřebovat několik měsíců fyzioterapie. A pohlavní choroba, kterou chytila při opakovaném –“

Sestra jí zastoupila cestu. „Znám její zranění.“

Kate se narovнала do plné výšky svých sto osmapadesáti centimetrů. „Víte i o těch ostatních holkách, které ta zrůda zavírala do beden? Na pozemku jsme našli rakve v mělkých hrobech.“

Sestra ztuhla. „Byly i další?“

„Čtyři. Neměly štěstí jako Sára.“ Rozhlédla se a ztišila hlas. „Jedna oběť se mu do bedny nevešla. Uhodnete, jak ji tam nacpal? Zlámal jí nohy.“

Sestra zalapala po dechu. „Proboha.“

„A udělá to znovu.“ Kate doufala, že obraz dívky se zlomenýma nohama zavřené v tmavé bedně bude tuhle ženu dlouho pronásledovat. Jí samotné způsoboval muka. „Potřebuju Sáře položit jen pár otázek.“

Sestra stiskla rty. „Ona s nikým nemluví.“

„Je vzhůru?“

„Ano.“

„To mi stačí.“ Kate se ani neobtěžovala poděkovat, obešla sestru a pokračovala chodbou, kterou na Den díkůvzdání vyzdobili papírovými krocany. Došla k pokoji 602 a bez klepání pomalu otevřela dveře do slabě osvětlené místnosti.

Osmnáctiletá Sára Fletcherová ležela na lůžku, v rukou držela dálkové ovládání a zírala na televizní obrazovku s vypnutým zvukem. Přepínala z jednoho programu na druhý, a přitom nejspíš vůbec nevnímala, co dávají. Pokoj byl plný květin a nafukovacích balonků s obrázky Wonder Woman, která zřejmě v dětství patřila k Sářiným oblíbeným postavám.

„Sáro.“

Dívka sevřela ovladač. Jasně modré oči se upřely na Kate s výrazem zvířete chyceného v pasti. I kdyby mohla běhat, svaly by ji neunesly.

Sára Fletcherová měla dlouhé blond vlasy a hubený bledý obličej s ostře řezanými lícními kostmi a špičatou bradou. Během svého věznění ztratila skoro dvanáct kilo tuku a svalů a potrvá týdny, možná měsíce, než se její tělo zotaví. Kate zůstala stát a nechala Sárku, aby si ji pořádně prohlédla. Vteřiny ubíhaly. Podezřívavý pohled se sice úplně nevytratil, ale napětí trochu polevilo.

Kate za sebou zavřela dveře. „Poznááš mě, že ano? Jsem doktorka Kate Haydenová. Pracuju jako profilérka u FBI. Našla jsem tě.“

Dívce se nahrnuly slzy do očí a roztrásla se jí brada.

Kate se pomalu blížila k lůžku s odznakem v ruce. „Vím, že na to nevypadám.“ Pod bílým pláštěm halícím drobnou postavu měla džíny stále ještě špinavé od bahna z místa činu.

Dívka se zadívala na odznak. Už jednou uvěřila cizímu člověku a draze za to zaplatila. To je dobré. Je opatrná. A taky chytrá, takže má větší šanci se dát psychicky dohromady.

„Ten výraz znám.“ Kate neuměla zlehčovat vážné situace, ale věděla, že i to je občas potřeba. „Vím, že nevypadám

jako agentka. Stává se mi to dnes a denně.“ Vážila čtyřicet šest kilo „i s postelí“, jak říkávala její matka. Zvlněné světle hnědé vlasy většinou nosila stažené do culíku. „Za těch sedm let, co tuhle práci dělám, jsem dostala spoustu přezdívek. Šmoulinka. Kačenka. Moje nejoblíbenější je Lízátko.“

Kromě přezdívek měla v zásobě ještě pár špatných vtipů, ale momentálně si nemohla na žádný vzpomenout, protože tíha viny, že dívku nenašla dřív, jí seděla na prsou jako kámen. Sára z ní nespouštěla oči. Sice pořád mlčela, ale byla o poznání pozornější.

„Lidi si myslí, že když jsi malá, tak jsi i hloupá a poddajná. Ale my dokážeme být tvrdé, víš že ano?“

Sára se kousla do popraskaného rtu a zadívala se na televizi.

„Na opuštěnou Andersonovu farmu nás dovedl anonymní tip.“ Jméno Anderson mělo v okrese váhu, takže policie to zpočátku nebrala vážně. Uběhly další dva dny, než místní složky povolaly FBI.

Kate dojela na farmu pár hodin poté, co ji zkontaktovali. Bednu našla rychle, a když páčila hřebíky zatlučené víko, zaslechla slabé volání o pomoc. Uvnitř objevila vychrtlou, bledou a vyděšenou dívku. Pocítila úlevu, zlost i smutek. Sára jí nedokázala prozradit jméno únosce a záchranáři ji vzápětí odnesli do sanitky. Kate nezbylo než prohledat pozemek a opuštěné dřevěné budovy, které během mnoha drsných utazských zim zešedly a zchátraly. Pomocí radaru pak odhalili i mělké hroby.

Nahoře v domě Kate našla obaly od jídla z rychlého občerstvení, účtenky, hromady novin a Sárinu kabelku. Potrhaná stvrzenka k platbě kreditní kartou v železářství je dovedla k Raymondovi Drexlerovi mladšímu, synovci

Andersonových. Bezpečnostní kamery ho v obchodě natočily, jak nakupuje dřevo, hřebíky a lepicí pásku. Posléze se objevily i jeho policejní portréty, záznamy o předchozích zatčeních a zdravotní karta. Byl to notorický stalker.

Kate sice zatím neznala všechny odpovědi, ale měla aspoň jméno a fotku a doufala, že Sára svého únosce identifikuje.

Došla k lůžku, ale židli si nepřitáhla. Nechtěla narušit Sářin osobní prostor. „Ještě jsme ho nechytili.“

Sára stiskla dálkové ovládání a zesílila zvuk na televizi. Přepínala čím dál rychleji, takže programy splynuly v jedinou nerozluštitelnou rozmazanou skvrnu.

Vyhýbavý postoj se dal předpokládat a Kate ho neměla dívce za zlé, ale potřebovala identifikovat podezřelého. A když nefungují slova, musí nastoupit činy. Pomalu se přesunula k televizi a vytáhla ji ze zásuvky.

V místnosti se rozhostilo ticho. Sára se zamračila, ze rtů jí uniklo chraplavé zasténání a vzápětí mrštila ovládáním po Kate. Dopadlo na zem, zadní panel odskočil a baterie se rozkutálely po podlaze.

Kate všechny kousky posbírala a pečlivě je složila dohromady. „Potřebuju tvou plnou pozornost, Sáro.“

Sára se pořád mračila a upírala zrak na příkrývku. Bledé, hubené prsty s nehty olámanými do masa od toho, jak škrábala do dřeva, hladily špinavý, levný náramek s Wonder Woman. Měla ho na sobě ode dne, kdy ji unesli.

Písmeno W a červená, žlutá i modrá barva notně vybledly. Když se záchranáři pokoušeli náramek sundat, dívka se prala a ječela. Sára tuhle lacinou cetku dostala na oslavě kamarádčinych osmnáctin, kterou dívky pojalý v duchu sexy superhrdinky. Sára měla tuctový náramek u sebe po

celou dobu svého věznění, a když se ho dotýkala, uklidňovalo ji to. Možná díky němu nepřišla o rozum. Kate se podařilo záchranáře přesvědčit, aby tretku Sáře nechali.

„Mám tu čtyři fotky a chci ti je ukázat,“ prohlásila Kate.

Vyndala obrázky z kapsy pláště a přitiskla si je k hrudi. „Stačí mi, když se na ně podíváš. Pokud někoho poznáš, tak jenom kývni prstem, mrkni nebo vydej jakýkoli zvuk.“

Dívka nezvedla hlavu. Roztřesenou rukou tahala za nit na příkrývce.

„Už ti nemůže ublížit,“ ubezpečovala ji Kate. „Teď je řada na mně. Dostanu ho a on za všechno zaplatí. Do konce života zůstane zavřený v maličké cele. Pomůžeš mi?“

Sára se zahleděla na Kate, jako by u ní hledala záchrané lano. Krví podlité oči měla suché, po slzách nezůstala ani stopa.

Kate vyskládala policejní portréty jeden po druhém vedle dívky na postel, jako kdyby vykládala karty. Dávala si pozor, aby se přitom dívala jinam, protože se bála, že by mohla pohledem nebo gestem nechtěně ohrozit identifikaci. Nechtěla, aby dívka potvrdila její osobní názor. Chtěla právoplatnou identifikaci.

„Musíš se na ty fotky podívat.“ Kate jukla na hodinky. „Ukecala jsem sestru, aby mě k tobě pustila, ale za chvíli jí dojde, že tu nemám co dělat, a bude trvat na tom, abych odešla. Už teď porušuju několik desítek předpisů.“

Sára si Kate bedlivě prohlížela.

„Vím, že to není lehké,“ vmlouvala se jí Kate. „Ale musíš se na ně podívat. Ukaž na toho, kterého poznáš, a zbytek už nech na mně.“

V modrých očích se objevil strach, ale taky vztek. Bylo tam obojí.

„On za to zaplatí,“ zašeptala Kate. „Postarám se o to.“
Sára nakrčila obočí a zahleděla se na fotografie.

Okamžitě se zastavila u třetího portrétu zleva. Natáhla k němu ruku a z hrdla se jí vydral vzlyk. Sebrala fotku, pomalu si ji přiblížila k očím a zírala na obličej muže s černou bradkou a vlasy po ramena.

Polkla, pak fotku zmačkala a sevřela ji v dlani tak pevně, až jí zbělely klouby.

Kate vzala Sáru za ruku a jemně jí roztáhla prsty. Vydala z nich zmačkaný obrázek a narovнала ho. „Musíš mi říct, že to je muž, který tě unesl.“

Sára zavřela oči. Přikývla.

Kate si prohlížela zmačkaný portrét. „Jsi si jistá?“

Další přitakání.

Identifikovala Raymonda Drexlera mladšího.

Kate posbírala fotky a nacpala si je do kapsy. „Dobrá práce, Sáro. Dostanu ho.“

Tiché zoufalství dívky prohloubilo vrásky na čele a kolem úst. Bylo jí osmnáct, ale vypadala mnohem starší.

„Chytím ho. Slibuju.“ Sliby chyby, napadlo Kate. Také je moc často nedávala. Ale tohohle hajzla bude pronásledovat klidně až na konec světa.

Kéž by mohla Sáře slíbit, že všichni její démoni zmizí, až Drexlera dopadne a usvědčí. „Nebudu ti nic nalhávat. Když ho chytíme, pomůže ti to a zachrání ti další holky. Ale noční můry nezmizí. Časem některé vzpomínky vyblednou, ale těch třicet čtyři dní ti ze života už nikdo nevymaže.“

Sára se přestávala mračit.

Kate věděla, že sestřičky, lékaři i policajti dívky stále opakují, že už je v bezpečí. Dělalí všechno, co mohou, aby ji o tom přesvědčili. Jistě, fyzicky je v bezpečí. Tělo se nakonec

uzdraví. Jenomže tahle rovnice má i psychickou neznámou. Život už nikdy nebude jako dřív. Stará Sára je mrtvá.

„Jsem na tebe moc hrdá, Sáro. Žes to přežila... prostě jsi úžasná. Jsi Wonder Woman.“

Dívce se v očích na vteřinu objevil první, slaboučkový náznak naděje, který vzápětí znovu vystřídal zamračený výraz.

Kate se pokusila zaplašit děsivý smutek, který ji neustále pronásledoval. „Obličej toho chlapa vystavím na každé policejní stanici v okrese. Už to nebude dlouho trvat. Tady jsi v bezpečí. Je to uzavřené oddělení. Nikdo k tobě nemůže.“

Dívka zaletěla pohledem ke dveřím.

„Ano, já se sem dostala. Jenomže já mám odznak, navíc jsem malá, a když se snažím, tak i docela okouzlující.“

Sára povytáhla obočí.

Fajn, takže chápe ironii. Další známka života. „Určitě si pamatuješ, jak jsem byla milá na toho řidiče od záchranky, ne?“ Muž se nejdřív pokoušel sundat dívce náramek a pak ji chtěl fotit. Nejspíš si myslel, že snímky prodá bulváru. Kate mu vyškubla telefon a zašlapala ho do bláta. „Myslím, že na mě řval něco jako *ty krávo s malou prdelí*.“

Dívce zaškubaly rty. Před rokem se možná podobným sebeironickým poznámkám sama smála.

Kate zapojila šňůru od televize do zásuvky a podala dívce ovládání. „Zavolám ti, až ho dostaneme.“

Sára nečekaně chytila Kate za zápěstí. Kate ztuhla. Dlouho se dívala dívce do očí plných zoufalé bolesti. Potom si Sára sundala náramek s Wonder Woman a roztřesenými prsty ho navlékla Kate.

Kate se ho dotkla s téměř posvátnou úctou. Teprve po pár vteřinách dokázala promluvit, aniž by se jí třásl hlas. „Určitě?“

Dívka přisvědčila.

„Líbí se mi. Vlastně se mi teď hodí.“ Kate ťukla prstem na vybledlé W. „Ale až toho chlapa chytím, přinesu ti ho zpátky a ty se pak rozhodneš, co s ním uděláš.“

Dívka neznatelně přikývla, opřela se o polštář a obrátila k televizi. Znovu začala přepínat programy.

Kate vyšla z pokoje, vrátila se přes celé oddělení k výtahu a sjela dolů. Venku spatřila svého parťáka, jak se opírá o neoznačené modré auto FBI. Agent Michael Nevada měřil něco málo přes metr osmdesát. Měl široká ramena, ruce jako rváč, co boxuje bez rukavic, a neustále se mračil. Hodilo se mít ho vedle sebe, když se svou drobnou postavou musela čelit skeptickým policistům a bezohledným kriminálíkům. Slova jsou mocná, ale někdy nestačí.

Nevada se odlepil od auta. „Proklouzla jsi sestřičkám, koukám.“

„Přišlo na řadu Lízátko.“ Svlékla bílý plášť, zmuchlala ho a strčila do batohu, který si odložila na chodník. „Díky, žes rozptýlil tu ženskou na recepci.“

Hodil jí sako od uniformy FBI, které si nechala v autě. „Provedla Sára identifikaci?“

Kate mu podala zmačkanou fotku. „Raymond Drexler.“ Nevada cvrnkl do obrázku. „Takže jsi měla pravdu?“

„Ano.“

Spokojeně zamručel, nejspíš v něm emoce probudily tu lepší stránku. „Už se těším, až ho sebereme.“

„To teda jo.“

„Tenhle úkol bych klidně splnil i zadarmo,“ zaculil se.

Sklonila hlavu k telefonu, aby si přečetla e-mail, když se jí na displeji objevilo neznámé číslo. Předvolba San Antonio, Texas. Tam bydlí její matka, což byl dostatečný důvod, aby